

Arrest

nr. 231 212 van 14 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DETHIER, die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier (map landeninformatie, "Eurodac Search Result" en nota "Eurodac Hit 'M'" als interpretatie-instrument van verzoeksters "Eurodac Search Result") blijkt dat aan verzoekster internationale bescherming werd toegekend in Spanje.

Verzoekster hekelt dat het CGVS geen idee heeft van het soort verleende bescherming en dat het CGVS geen e-mail gestuurd heeft naar de bevoegde Spaanse instanties om meer specifieke informatie te verkrijgen. Tevens acht verzoekster de informatie afgeleid van het "Eurodac Search Result" onduidelijk, temeer ook een "M" werd ingebracht in de kolom "Mark status" voor het "Eurodac hit" Brussel.

Vooreerst verwijst de Raad naar de verweernota waar verweerder het volgende aanduidt:

"2.1.2.1. Verwerende partij antwoordt dat Eurodac werd ingesteld bij artikel 1 van de Verordening Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad d.d. 26 juni 2013 (herschikking), met als doel "te helpen vaststellen welke lidstaat krachtens Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een lidstaat is ingediend en tevens de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 te vergemakkelijken"; dat met het oog op deze doeleinden, en overeenkomstig artikel 18 (1) van Verordening Nr. 603/2013 - onder hoofdstuk 5 "Personen die internationale bescherming genieten" - **"markeert de lidstaat van oorsprong die internationale bescherming heeft verleend aan een persoon die om internationale bescherming heeft verzocht [...], de relevante gegevens [eigen nadruk] conform de door het Agentschap vastgestelde voorschriften voor elektronische communicatie met het centraal systeem. Die markering wordt in het centraal systeem opgeslagen [...] ten behoeve van toezendingen op basis van artikel 9, lid 5. Het centraal systeem stelt alle lidstaten van oorsprong in kennis van de markering van gegevens door een andere lidstaat van oorsprong wanneer er een treffer is met gegevens die zij hebben toegezonden [...]. Die lidstaten van oorsprong markeren eveneens de desbetreffende gegevens. [eigen nadruk]"; dat artikel 9, lid 5 van de Verordening waarvan sprake vermeldt dat "[h]et centraal systeem zendt de treffer of het negatieve resultaat van de vergelijking automatisch toe aan de lidstaat van oorsprong. Bij een treffer zendt het voor alle reeksen gegevens die met de treffer overeenkomen de gegevens toe, zoals bedoeld in artikel 11, onder a) tot en met k), samen met, in voorkomend geval, de in artikel 18, lid 1, bedoelde markering [eigen nadruk]"; dat artikel 18 (2) van de Verordening stipuleert dat "[g]egevens van personen die internationale bescherming genieten, die in het centraal systeem zijn opgeslagen en overeenkomstig lid 1 van dit artikel zijn gemarkeerd, worden voor vergelijking met het oog op de in artikel 1, lid 2, vastgelegde doeleinden ter beschikking gesteld voor een periode van drie jaar na de datum waarop aan de betrokkene internationale bescherming is verleend." ; en volgens artikel 18 (3) "[d]e lidstaat van oorsprong verwijderd de markering of gaat over tot de vrijgave van gegevens betreffende een onderdaan van een derde land of een staatloze van wie de gegevens [...] eerder zijn gemarkeerd of afgeschermd, wanneer zijn status is ingetrokken of beëindigd of de verlenging ervan is geweigerd op grond van artikel 14 of artikel 19 van Richtlijn 2011/95/EU."**

2.1.2.2. In overeenstemming met artikel 3 (2) van de Verordening Nr. 603/2013 heeft elke lidstaat een enkel nationaal toegangspunt, d.i. "het aangewezen nationale systeem dat communiceert met het centraal systeem" (vgl. artikel 2 (1) onder e)). Zulks wordt bevestigd in artikel 19 (1) van de Uitvoeringsverordeningen met nrs. 118/2014 en 1560/2003, waar deze onder artikel 15 (2) tevens bepalen dat "[a]lle verzoeken, antwoorden of correspondentie die afkomstig zijn van een in artikel 19 bedoeld nationaal toegangspunt worden geacht authentiek te zijn."

2.1.2.3. Verwerende partij wijst erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor België fungeert als uniek nationaal toegangspunt dat communiceert met het centraal systeem van Eurodac. Krachtens artikel 51/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, betreft het immers de Minister of zijn gemachtigde die met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, overgaat tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en dat hij hiertoe conform artikel 51/3, § 2, 2° en § 3 Vreemdelingenwet de vingerafdrukken van de verzoeker vermag te nemen. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de Minister of zijn gemachtigde zich overeenkomstig artikel 51/5, § 3

Vreemdelingenwet, en onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen. In overeenstemming met § 4 van ditzelfde artikel, weigert de Minister of zijn gemachtigde de verzoeker om internationale bescherming de binnenkomst of het verblijf in het Rijk wanneer deze aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

(...)

Verwerende partij voegt hieraan toe dat in het administratief dossier (zie map "Landeninformatie") een bijkomende Eurodac Search Result of Eurodac Hit op (latere) datum van 11/9/2018 in hoofde van verzoekende partij voorhanden is (vgl. Eurodac ID "ES11652091500400") waarbij haar gegevens inmiddels "gemarkeerd" zijn onder de afkorting "M" onder de kolom "Mark status" zoals bepaald in artikel 18 (1) van Verordening Nr. 603/2013 en waaruit, zoals blijkt uit wat hoger aan bod komt, genoegzaam afgeleid kan worden dat haar inmiddels internationale bescherming werd verleend in Spanje en België de markering "M" overgenomen heeft zoals tevens gestipuleerd in artikel 18 (1) van de Verordening - zie supra onder 2.1.2.1.

2.1.2.5. Dat de Eurodac-verordening geen concrete modaliteiten bepaalt wat betreft de wijze waarop de zogenaamde "markering" dient te geschieden doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze Verordening rechtstreekse werking heeft en dienvolgens geen verdere omzetting naar nationaal recht behoeft. Logischerwijze en redelijkerwijze kan niettemin worden aangenomen dat de afkorting "M", zoals deze figureert onder de kolom "Mark Status" op het Eurodac Search Result, staat voor de bedoelde "markering" waarvan sprake in de Verordening en die refereert aan de verleende internationale beschermingsstatus. Zulks ligt immers in lijn met de terminologie gehanteerd in, bijvoorbeeld, de Engelstalige, Franstalige en Duitstalige versie van de tekst, waar deze dienaangaande respectievelijk gewag maken van de woorden "mark", "marque" en "Markierung."

(...)

2.1.2.7. Wat betreft de "interpretatieve nota" van Cedoca d.d. 12/10/2018 die in het administratief dossier voorhanden is, getiteld EUODAC HIT "M", merkt verwerende partij op dat deze vooreerst een overzicht geeft van de reglementering zoals deze volgt uit Verordening Nr. 603/2013, zoals hierboven beschreven, gevolgd door de praktische uitvoeringsmodaliteiten op het niveau van de Dienst Vreemdelingenzaken, en zoals verkregen "door een persoonlijk gesprek en e-mails van Cedoca met dhr. Jan Moerman, diensthoofd van Printrak, de vingerafdrukkenafdeling van de Dienst Vreemdelingenzaken" in de loop van september - oktober 2018. Als dusdanig is deze communicatie op officiële, formele wijze verlopen tussen daartoe bevoegde instanties en moet derhalve a priori aangenomen worden dat deze de nodige garanties biedt op het vlak van authenticiteit, betrouwbaarheid en correctheid, minstens dat er gelet op de onafhankelijkheid van ambtenaren een vermoeden moet spelen in deze zin behoudens concrete indicaties van het tegendeel worden aangebracht quod non waar verzoekende partij louter een en ander insinueert doch nalaat om haar standpunt te onderbouwen met de nodige concrete elementen."

Gelet op voorgaande blijkt duidelijk dat de gegevens vervat in het administratief dossier relevant en betrouwbaar zijn. Er staat derhalve genoegzaam vast dat verzoekster internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Spanje en het Commissariaat-generaal zodoende tegemoetkomt aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat "de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals luidens verzoekster het opvragen van de Spaanse beslissing tot toekenning van internationale bescherming of een kopie van haar verblijfsdocument in Spanje, voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde. De vraag of het desgevallend de vluchtelingenstatus dan wel een subsidiaire beschermingsstatus betreft is derhalve geenszins van doorslaggevend belang.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de beslissing genomen door de commissaris-generaal niet rechtsgeldig, incorrect, onvolledig of onzorgvuldig zou zijn. Het gegeven dat verzoeksters raadsman op 5 maart 2019 zelf de Spaanse autoriteiten bij wijze van een elektronisch schrijven zou hebben "ondervraagd over de geldigheid van hun status en de mogelijkheid om een kopie van de beslissing van de Spaanse asielautoriteiten te verkrijgen" (zie e-mail gevoegd bij het verzoekschrift), doch waarop vooralsnog geen antwoord zou zijn gevolgd, bevat evenmin concrete indicaties in deze zin.

3. Voor zover verzoekster poneert dat “haar paspoort – het enige document waarmee de Spaanse autoriteiten haar kunnen identificeren – niet langer geldig is. Zonder een geldig reisdocument kan verzoekster ook geen vliegtuig- of busticket kopen om naar Spanje terug te keren”, antwoordt verweerder in zijn verweernota dat verzoekster aan de hand van een dergelijke algemene bewering niet aantoonbaar dat zij in voorkomend geval daadwerkelijk verhinderd zou zijn om - gelet op de geldigheid van haar status - terug toegang tot het Spaanse grondgebied te verkrijgen en zich er onder de haar verleende bescherming te stellen, en zij evenmin met concrete en verifieerbare elementen aantoonbaar dat er haar effectief geen mogelijkheden ter beschikking staan om zich mits het vervullen van de nodige administratieve verrichtingen via de bevoegde instanties in Spanje of desgevallend via de diplomatieke vertegenwoordiging in België in regel te stellen om haar reismodaliteiten te vervullen. Dient in dit verband te worden herhaald dat het niet aan het Commissariaat-generaal toekomt om a priori enig onderzoek te verrichten, daar er zoals gezegd slechts één enkele voorwaarde verbonden is aan de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”; dat noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde.

4. Waar verzoekster wijst op het gegeven dat de namen van haar drie kinderen niet vermeld worden op haar “Eurodac Search Result” en zij benadrukt dat haar jongste kind in België geboren is waardoor zij niet egaal naar Spanje met haar kinderen kan terugkeren, bemerkt de Raad vooreerst dat het kind het statuut volgt van zijn ouders. Betreffende de status en situatie van het jongste kind A.R., geboren in Brussel op 24 december 2016, blijkt daarenboven uit de informatie gevoegd bij de verweernota die betrekking heeft op de Spaanse regelgeving inzake het recht op eenheid van familie dat de internationale bescherming die in Spanje werd verleend in hoofde van de begunstigde probleemloos kan worden uitgebreid naar een minderjarige afstammeling van eenzelfde nationaliteit met als enige voorwaarde dat de familieband wordt aangetoond. Verweerder noch de Raad ontwaren derhalve concrete elementen die het argument van verzoekster dienaangaande ondersteunen, en verzoekster brengen zelf evenmin enig gegeven in deze zin aan om haar beweringen te staven, waardoor zij niet overtuigt.

5. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Uit niets blijkt en verzoekster toont niet aan dat zij in Spanje geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekster in Spanje als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn. Haar levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

6. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 juli 2019, voert verzoekende partij aan dat haar echtgenoot haar verlaten heeft en zij gescheiden zijn. Zij wijst erop dat haar paspoort in het administratief dossier zit en zij zonder dit document haar hier geboren jongste kind niet kan inschrijven in de gemeente. Verzoekende partij vervolgt dat zij niet kan terugkeren naar Spanje vermits zij nu een vrouw alleen is met 4 kinderen, de kinderen niet mee genomen werden bij de beoordeling van haar verzoek, en de hier geboren kinderen zelfs geen statuut hebben in Spanje. Zij besluit dat er in het dossier geen informatie zit waaruit kan afgeleid worden welke procedures mogelijk zijn indien zij met haar kinderen moet terugkeren naar Spanje zodat niet werd nagegaan of de kinderen zouden geaccepteerd worden in Spanje.

Verzoekende partij wijst erop dat haar paspoort in het administratief dossier zit en zij zonder dit document haar hier geboren jongste kind niet kan inschrijven in de gemeente. Uit het *“Proces-verbaal van de openbare terechtzitting van de IVe kamer van 13 december 2019 om 9.30 uur in zittingszaal D”* blijkt dat: *“De raadsvrouw van de verzoekende partij legt een stuk neer waaruit blijkt dat de verzoekende partij haar origineel paspoort nodig heeft voor het inschrijven van haar kind. Het origineel paspoort van de verzoekende partij bevindt zich in het administratief dossier van de Raad. De voorzitter wijst erop dat documenten normaliter pas kunnen bekomen worden na het beëindigen van de procedure bij de Raad. Bij uitzondering staat de voorzitter toe dat de raadsvrouw van de verzoekende partij het originele paspoort mag meenemen, op voorwaarde dat de raadsvrouw van de verzoekende partij het paspoort vóór 20 december 2019 opnieuw neerlegt bij de Raad. De raadsvrouw van de verzoekende partij stemt hiermee in en bevestigt dat zij het paspoort voor de gevraagde datum opnieuw zal neerleggen bij de Raad. De griffier overhandigt het paspoort aan de raadsvrouw en voegt het ontvangstbewijs (stuk 16, admin. doss.) bij het dossier.”* Verzoekende partij heeft haar origineel paspoort op 6 januari 2020 terug neergelegd bij de Raad.

Verzoekende partij stelt dat de kinderen niet mee genomen werden bij de beoordeling van haar verzoek. De Raad merkt op dat verzoekende partij niet nader uitlegt/toelicht welke concrete elementen aangaande haar kinderen moesten worden meegenomen bij de beoordeling van haar verzoek die eventueel tot een andere afloop van de administratieve procedure zouden hebben geleid. De Raad wijst verder op het in artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet opgenomen vermoeden dat het *in casu* door verzoekende partij ingediende verzoek om internationale bescherming eveneens is ingediend namens de haar vergezellende kinderen, minderjarige vreemdelingen over wie zij het ouderlijk gezag uitoefent. Voor haar minderjarige kinderen werd geen (afzonderlijk) verzoek om internationale bescherming in eigen naam overeenkomstig paragraaf 2 van voormelde bepaling ingediend.

Verzoekende partij stelt verder dat er in het dossier geen informatie zit waaruit kan afgeleid worden welke procedures mogelijk zijn indien zij met haar kinderen moet terugkeren naar Spanje zodat niet werd nagegaan of de kinderen zouden geaccepteerd worden in Spanje. De Raad wijst dienaangaande naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“3. Voor zover verzoekster poneert dat “haar paspoort – het enige document waarmee de Spaanse autoriteiten haar kunnen identificeren – niet langer geldig is. Zonder een geldig reisdocument kan verzoekster ook geen vliegtuig- of busticket kopen om naar Spanje terug te keren”, antwoordt verweerder in zijn verweernota dat verzoekster aan de hand van een dergelijke algemene bewering niet aantoonde dat zij in voorkomend geval daadwerkelijk verhinderd zou zijn om - gelet op de geldigheid van haar status - terug toegang tot het Spaanse*

grondgebied te verkrijgen en zich er onder de haar verleende bescherming te stellen, en zij evenmin met concrete en verifieerbare elementen aantoonde dat er haar effectief geen mogelijkheden ter beschikking staan om zich mits het vervullen van de nodige administratieve verrichtingen via de bevoegde instanties in Spanje of desgevallend via de diplomatieke vertegenwoordiging in België in regel te stellen om haar reismodaliteiten te vervullen. Dient in dit verband te worden herhaald dat het niet aan het Commissariaat-generaal toekomt om a priori enig onderzoek te verrichten, daar er zoals gezegd slechts één enkele voorwaarde verbonden is aan de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”; dat noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde.” Zij werpt geen ander licht op het voorgaande. Met haar voorgaand algemeen betoog en het algemeen stellen dat zij nu een vrouw alleen is met 4 kinderen, toont zij geenszins aan dat zij en haar kinderen niet zouden kunnen terugkeren naar Spanje.

Met betrekking tot het statuut van haar kinderen in Spanje wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “4. Waar verzoekster wijst op het gegeven dat de namen van haar drie kinderen niet vermeld worden op haar “Eurodac Search Result” en zij benadrukt dat haar jongste kind in België geboren is waardoor zij niet egaal naar Spanje met haar kinderen kan terugkeren, bemerkt de Raad vooreerst dat het kind het statuut volgt van zijn ouders. Betreffende de status en situatie van het jongste kind A.R., geboren in Brussel op 24 december 2016, blijkt daarenboven uit de informatie gevoegd bij de verweernota die betrekking heeft op de Spaanse regelgeving inzake het recht op eenheid van familie dat de internationale bescherming die in Spanje werd verleend in hoofde van de begunstigde probleemloos kan worden uitgebreid naar een minderjarige afstammeling van eenzelfde nationaliteit met als enige voorwaarde dat de familieband wordt aangetoond. Verweerder noch de Raad ontwaren derhalve concrete elementen die het argument van verzoekster dienaangaande ondersteunen, en verzoekster brengen zelf evenmin enig gegeven in deze zin aan om haar beweringen te staven, waardoor zij niet overtuigt.” Zij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen. De Raad wijst erop dat voor verzoekende partij haar vierde kind die geboren is op 4 oktober 2019 hetzelfde kan gesteld worden zoals voor haar kind die geboren is op 24 december 2016.

In de verweernota werd in dit verband eerder opgemerkt: “2.1.8.6. Met betrekking tot het argument van verzoekende partij dat “het feit dat de naam van haar drie kinderen niet vermeld worden op haar ‘Eurodac Search Result’. Haar laatste kind was inderdaad nog niet geboren in 01.12.2016 wanneer ze haar verzoek om internationale bescherming indiende in België. R. is in België op 24.12.2016 geboren. Het CGVS, die duidelijk op de hoogte was van de geboorte van dit kind (zie de motivering van de beslissing), nam de moeite niet om de Spaanse autoriteiten te vragen of dit kind dezelfde status zou genieten als zijn ouders. Bij afwezigheid van uitdrukkelijke garanties kan verzoekster niet legaal met haar drie kinderen naar Spanje terugkeren. Dit vormt een ernstig obstakel. Bovendien zwijgt de zogenaamde “Eurodac Search Result” over het lot van de drie kinderen van verzoekster. Totdat het tegendeel is bewezen, genieten deze drie kinderen geen internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie.”, merkt verweerder vooreerst op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de twee oudste kinderen van verzoekende partij, d.i. G. A. geboren op datum van 30/3/2008 en F. A. geboren op 10/3/2013, beiden ingeschreven op de bijlage van verzoekende partij, en die samen met verzoekende partij in Spanje vertoefden ten tijde van de procedure die zij er doorlopen heeft en er zelf ook als verzoeker om internationale bescherming gekend waren (zie gegevens verstrekt door de Spaanse Dublinunit zoals hoger beschreven), eenzelfde status genieten. Net zoals in België vermoed wordt dat een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, dit verzoek eveneens indient namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht) en zulk een vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek wordt genomen (zie artikel 57/1, § 1 Vreemdelingenwet), kan immers worden verondersteld dat dit in Spanje naar analogie gebeurt. In dit verband is overigens artikel 7.3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) relevant, daar óók Spanje gebonden is door deze Procedurerichtlijn en uit genoemd artikel volgt dat de uitkomst van het verzoek in hoofde van een minderjarige, of deze nu een verzoek in eigen naam gedaan heeft dan wel via diens ouders, in beginsel in lijn zal liggen met de uitkomst van het verzoek van diens ouders. Verzoekende partij brengen alvast geen concrete of verifieerbare elementen aan die op het tegendeel wijzen, doch beperkt haar argumentatie integendeel - weerom - tot loutere beweringen.

2.1.8.7. *Betreffende de status en situatie van het jongste kind A. R., geboren in Brussel op 24/12/2016, wijst verwerende partij op de landeninformatie die tevens bij onderhavige nota gevoegd wordt en betrekking heeft op de Spaanse regelgeving inzake het recht op eenheid van familie (zie: AIDA/ECRE, Spain, Content of International Protection, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain/criteria-and-conditions>) (bijlage 5). Verweerder is van oordeel dat hieruit, meerbepaald onder de rubriek Family extension of "familie-uitbreiding", genoegzaam kan worden afgeleid dat de internationale bescherming die in Spanje werd verleend in hoofde van de begunstigde (hier: verzoekende partij) probleemloos kan worden uitgebreid naar een minderjarige afstammeling van eenzelfde nationaliteit (R.) met als enige voorwaarde dat de familieband wordt aangetoond. Verweerder ontwaart derhalve géén concrete elementen die het argument van verzoekster dienaangaande ondersteunen, en verzoekster brengen zelf evenmin enig gegeven in deze zin aan om haar beweringen te staven, waardoor zij niet overtuigt."*

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat haar echtgenoot haar verlaten heeft en zij gescheiden zijn, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 29 juli 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS